

- 2) Innebär överträdelsen av artiklarna 81 EG och 82 EG en skyldighet för dem som begått överträdelsen att ersätta den skada som vållats de slutliga konsumenterna och samtliga dem som visar att de också har vållats skada?
- 3) Skall den nationella domstolen (fortfarande enligt gemenskapsrätten), när den uppskattar skadans storlek, förutom att förordna om återbetalning av de belopp som uppburits i strid med gemenskapsbestämmelsen även förplikta den skadevållande att betala skadestånd som även innefattar en sanktionsåtgärd (danno punitivo) till alla dem som har påverkats av den förbjudna överenskommelsen eller missbruket av den dominerande ställningen?
- 4) Skall enligt gemenskapsrätten även en rätt till ideellt skadestånd fastställas?
- 5) Skall den nationella domstolen enligt gemenskapsrätten även ex officio besluta om skadestånd som även innefattar en sanktionsåtgärd och ideellt skadestånd?
- 6) Strider den preskriptionsfrist på ett år för att väcka talan om skadestånd med anledning av att artikel 81 EG och 82 EG åsidosatts som föreskrivs i italiensk nationell lagstiftning mot gemenskapsrätten på grund av att den är för kort?
- 7) Medför gemenskapsrätten en skyldighet att som utgångspunkt för preskriptionsfristen för att väcka talan om skadestånd beakta antingen den dag då överträdelsen av artikel 81 EG och 82 EG fullbordades eller den dag då överträdelsen upphörde?
- 8) Strider det mot de gemenskapsrättsliga konkurrensreglerna och/eller de grundläggande gemenskapsrättsliga principerna (med särskild hänvisning till artiklarna 6 och 13 i Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna) att tillämpa en nationell lagstiftning, vars ordalydelse motsvarar artikel 3 tredje stycket i den italienska lagstiftningen nr 287 av den 10 oktober 1990, genom vilken konsumenter eller tredje man som lidit skada på grund av ett förbjudet och ogiltigt avtal i den mening som avses i artikel 81 EG eller på grund av ett förbjudet missbruk av en dominerande ställning i den mening som avses i artikel 82 EG, att för att få skadestånd måste vända sig till en annan domare än den som normalt har geografisk och materiell behörighet samt behörighet beroende på tvisteföremålets värde med tillämpning av ordinarie nationella behörighetsregler, eftersom artikel 33 i lag nr 287/90 innebär högre kostnader och längre tid i anspråk för att avgöra tvisten som inte prövas med tillämpning av de ordinarie nationella reglerna om geografisk och materiell behörighet samt behörighet beroende på tvisteföremålets värde?
- 9) Strider det mot de gemenskapsrättsliga konkurrensreglerna och/eller de grundläggande gemenskapsrättsliga principerna (med särskild hänvisning till artiklarna 6 och 13 i Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna) att tillämpa en nationell lagstiftning, vars

ordalydelse motsvarar artikel 3 tredje stycket i den italienska lagstiftningen nr 287 av den 10 oktober 1990, genom vilken konsumenter eller tredje man som lidit skada på grund av ett förbjudet och ogiltigt avtal i den mening som avses i artikel 81 EG eller på grund av ett förbjudet missbruk av en dominerande ställning i den mening som avses i artikel 82 EG, att för att få skadestånd måste vända sig till en annan domare än den som skulle ha geografisk behörighet på grundval av sätet för det försäkringsbolags dotterbolag med vilket de har ingått avtal eller på grundval av den ort där den skadelidande är bosatt, även i förhållande till de rättegångskostnader som de olika lösningarna medför?

- 10) Är en nationell domstol skyldig enligt gemenskapsrätten att inte tillämpa nationella bestämmelser som strider mot gemenskapsrätten eller i alla fall göra en enhetlig tolkning av dem?

Talan mot Republiken Grekland väckt den 17 december 2003 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-526/03)

(2004/C 71/09)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 17 december 2003 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Grekland. Sökanden företräds av Gregorio Valero Jordana och Minas Konstantinidis, i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 5.2 i rådets direktiv 91/271/EEG av den 21 maj 1991 om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse⁽¹⁾ genom att inte, avseende vissa krav som uppställs i bilaga I till detta direktiv, vidta nödvändiga åtgärder för att underställa utsläpp av avloppsvatten från tätbebyggelse från regionen storstadsområdet Aten en strängare rening än sekundär rening innan det släpps ut i det känsliga område som den inre Saroniska bukten utgör.
- förplikta Republiken Grekland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

- Föremålet för tvisten är inte att kvalificera Saroniska bukten som ett känsligt område utan den omständigheten att det saknas ett strängare reningssystem än sekundär rening av avloppsvatten från tätbebyggelse från regionen storstadsområdet Aten innan det släpps ut i ett känsligt område.
- Det kan inte förnekas att, vid utgången av den frist som kommissionen fastlagt i sitt motiverade yttrande, liksom vid den tidpunkt då förevarande talan väcktes, utsläppen av avloppsvatten från tätbebyggelse från Psytalia-stationen inte var föremål för en striktare rening än sekundär rening.

(¹) EGT L 135, s. 40; svensk specialutgåva, område 15, volym 10, s. 93.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Tribunale di Cagliari (Italien) av den 20 oktober 2003 i målet mellan Scalas Marco Antonio och Lilliu Renato, å ena sidan, och Regione Autonoma della Sardegna, å andra sidan

(Mål C-529/03)

(2004/C 71/10)

Tribunale di Cagliari (Italien) begär genom beslut av den 20 oktober 2003, vilket inkom till domstolens kansli den 19 december 2003, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Scalas Marco Antonio och Lilliu Renato, å ena sidan, och Regione Autonoma della Sardegna, å andra sidan, angående frågan huruvida Europeiska kommissionens beslut nr 612/97 (¹) är ogiltigt på någon av de grunder som anges nedan:

- a) Bristande behörighet för kommissionen att anta det omtvistade beslutet på grund av åsidosättande av artiklarna 32–38 EG.
- b) Åsidosättande av bestämmelser rörande förfarandet enligt artikel 88.1 EG.
- c) Åsidosättande av bestämmelser rörande förfarandet enligt artikel 88.2 och 88.3 EG.
- d) Bristande motivering av beslutet enligt artikel 253 EG jämförd med artiklarna 88.3 EG och 87.1 EG.
- e) Åsidosättande och felaktig tillämpning av rådets förordning nr 797/85 (²) om förbättring av jordbruksstrukturernas effektivitet.

- f) Åsidosättande av och underlåtenhet att iaktta ”kriterier som kommissionen allmänt tillämpar på statligt stöd till jordbruksföretag i svårigheter” och ”gemenskapens riktlinjer för statligt stöd för räddning och omstrukturering av företag i svårigheter”.
- g) Åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar.

(¹) EGT L 248, 11.9.1997, s. 27.

(²) EGT L 93, 30.3.1985, s. 1.

Talan mot Förbundsrepubliken Tyskland väckt den 22 december 2003 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-538/03)

(2004/C 71/11)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 22 december 2003 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Förbundsrepubliken Tyskland. Sökanden företräds av Nicola Yerrell, kommissionens rättstjänst, och Horstpeter Kreppel, kommissionens rättstjänst (domare vid Arbeitsgericht), som ställts till kommissionens rättstjänsts förfogande inom ramen för utbyte med nationella tjänstemän, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

1. fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland har åsidosatt principen om likabehandling mellan kvinnor och män, såsom den kommer till uttryck i artiklarna 1, 2 och 5 i direktiv 76/207/EEG (¹) och klausul 4 i bilagan till rådets direktiv 97/81/EG (²) om ramavtalet om deltidsarbete undertecknat av UNICE, CEEP och EFS, genom att indirekt diskriminera kvinnor, vilka är i övervägande majoritet bland de deltidsarbetstagare inom den tyska offentliga sektorn som arbetar mindre än 18 timmar per vecka, på så sätt att vissa kategorier av deltidsarbetstagare inte kan utses till personalrepresentanter, vilket följer av
 - a) § 14 andra stycket Bundespersonalvertretungsgesetz (lag om representation av statsanställda) och av motsvarande bestämmelser i delstaterna
 - Bayern
 - Berlin
 - Bremen
 - Hessen,
 när det gäller deltidsarbetstagare som arbetar mindre än 18 timmar per vecka,